

*De brug.*

nergens een museum zoals hier, een tentoonstelling in eeuwige opbouw,  
torenkranen schilderen met fijne penselen diptieken, triptieken van het  
nieuwe wonen. de architect is conservator van verandering, laat ons

kijken naar ronde kades, nieuwe scharnieren tussen rivier en stad,  
het blauwgouden boek van uren spiegelt een klok in scheldegotiek,  
de witte machinekamer van verbeelding spiegelt oude graansilo's.

we lopen over het kunstwerk, twijfelen tussen nieuwe collecties  
van modehuizen of seizoenen, tussen winkelstraten of parken,  
verliezen ons zelf hier in de ingebeelde vernissages van ons leven,

bij elke finissage blijven we staan, wachten tot de collectie van het  
water wisselt, olieverfschilderijen glijden de stad binnen. als de  
brug valt, komen we nader. we lezen de namen, raden de vlag.

© Steven Van de Putte, stadsdichter, 15 mei 2021

Foto: Wim Malfait

